

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/101/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117012071
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3117012071.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Mariána Dunčka, v trestnej veci proti obžalovanému K. Z., nar. XX.XX.XXXX v I. nad I., trvale bytom P., G. ulica XXX/XXX, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o odvolaniach obžalovaného a prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátorka“) proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/112/2017 zo dňa 11. augusta 2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. októbra 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného K. Z. a prokurátorky z a m i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/112/2017 zo dňa 11.08.2021 (ďalej len „súd prvého stupňa“), bol obžalovaný K. Z. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v rodinnom dome na adrese P., G. č. XXX/XXX od presne nezisteného času približne od konca roku 2014 do dňa 16.12.2015 opakovanne fyzicky napádal svoju manželku A. Z. tak, že ju chytal pod krk, sácal ju, naznačoval úderu a škrtil ju, vulgárne jej nadával a vyhrážal sa jej, sledoval ju, kontroloval s kým a kedy sa stretáva, zakazoval jej stretávať sa s rodinou a kamarátkami, vyhrážal sa jej ublížením na zdraví a smrťou, že potom zabije seba, sústavne jej nadával, že je neschopná, čo u svedkyne poškodenej vyvolávalo strach a stres, vyhrážal sa jej, že jej zoberie dieťa a psychicky ju zničí, svojim agresívnym chovaním v nej vyvolával strach a stres, násilne ju izoloval od okolia, následkom čoho poškodenej A. Z. jeho konanie pociťovala ako príkorie, ktoré sústavne výrazne negatívne ovplyvnilo jej život, bolo jej spôsobované utrpenie v zmysle týrania vo forme verbálnej a brachiálnej agresivity, ktoré viedli k rozvoju známk psychotrauma, naučenej bezmocnosti a celkovej psychickej exhauscie, rozvinuli sa úľakové reakcie ako dôsledok dlhodobej psychotraumatizácie.

Za to bol odsúdený podľa § 208 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon mu bol podľa § 51 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 2 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 (dva) roky za súčasného určenia probačného dohľadu nad jeho správaním počas skúšobnej doby. Podľa § 51 ods. 4 písm. a) Tr. zák. súd prvého stupňa obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej A. Z., nar. XX.XX.XXXX, na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydľia mimo priblíženia sa v súvislosti s realizáciou rozhodnutia príslušných štátnych orgánov o styku obžalovaného s mal. dieťaťom W. Z., nar. XX.XX.XXXX.

Proti výrokom o vine (v časti právnej kvalifikácie skutku) a treste uvedeného rozsudku podala v zákonnej lehote v neprospech obžalovaného odvolanie prokurátorka s tým odôvodnením, že základnou podstatou trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby je, že páchatel nepriaznivo pôsobí na telesný alebo

psychický stav obeť. Svedkyňa PhDr. X., klinická psychologička vypovedala, že v čase, keď začala poškodená jej ambulanciu navštevovať (od 12.01.2016) nebola schopná vypovedať, zadúšala sa od plaču, triasla sa, bála sa manžela, lebo ju psychicky týral, pričom proces liečby bol u nej veľmi zdĺhavý. Zároveň z výsluchu poškodenej vyplynulo, že táto podala trestné oznámenie až s odstupom času práve z dôvodu, že po odchode zo spoločnej domácnosti sa musela liečiť, aby bola vôbec schopná vypovedať ku skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu. Zo znaleckého posudku Mgr. I. vyplýva, že akékoľvek stretnutie s obžalovaným zneschopňuje poškodenú v aktívnej komunikácii s ním a blokuje tak, že nie je schopná primerane reagovať a otvorene hovoriť o verbálnej a brachiálnej agresivite, ktorú zo strany obžalovaného prežívala celé roky. Znalčka tiež konštatovala, že poškodená zažívala psychické týranie vo forme verbálnej a brachiálnej agresivity, ponižovanie, osočovanie zo strany manžela, ale nie je osobnostne disponovaná tento stav adekvátne riešiť, resp. brániť sa voči nemu tak, aby to viedlo k efektívnemu konaniu a následnému riešeniu, pričom aktivity manžela (v čase vypracovania znaleckého posudku) smerovali k tomu, aby tento negatívny psychický stav pretrvával. Aj z výpovede poškodenej je zrejmé, že psychické ataky od obžalovaného pretrvávali aj po jej odchode zo spoločnej domácnosti, kedy obžalovaný kontaktoval ľudí z jej okolia a informoval sa o nej, sledoval ju z auta, viackrát bol videný nielen poškodenou, ale i susedmi v blízkosti bytovky, v ktorej bývala. Uvedené konanie - napriek tomu, že s obžalovaným už nebývala - vyvolávalo u nej pocit strachu, stres. Nestotožnila sa s názorom súdu prvého stupňa, že konanie obžalovaného má byť ohraničené len do doby odchodu poškodenej zo spoločnej domácnosti, pričom po jej odchode sa s obžalovaným stretávala len sporadicky, a to len v súvislosti so stykom obžalovaného ako otca ich spoločnej dcéry. Z vykonaného dokazovania naopak vyplynul záver, že obžalovaný vo svojom konaní pokračoval aj po odchode poškodenej (sledovanie, kontaktovanie jej okolia za účelom zisťovania informácií o poškodenej), kedy táto pociťovala strach, stres a tieto útoky boli prerušené až obmedzením osobnej slobody obžalovanému. Žalované obdobie, približne od konca roku 2014 do dňa 16.12.2016, v rámci ktorého opakovanne dochádzalo k psychickým a neskôr i fyzickým útokom zo strany obžalovaného a ktoré bolo ustálené už v prípravnom konaní, bolo podporené aj dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Pre posúdenie otázky, či páchatel' trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby páchal takýto čin po dlhší čas v zmysle ustanovenia § 138 písm. b) Tr. zák., je určujúca nielen celková doba týrania, ale je potrebné prihliadnúť aj ku konkrétnemu spôsobu vykonania činu, intenzite týrania a podobne. Musí ísť teda o taký dlhý čas, ktorý jednak prekračuje inak obvyklý čas spáchania tohto trestného činu a jednak prekračuje tento obvyklý čas tak, že použitie základnej skutkovej podstaty, teda § 208 ods. 1 Tr. zák., by dostatočne nevystihovalo závažnosť konania obžalovaného. Obžalovaný sa žalovaného skutku dopúšťal po dlhý čas a jeho konanie tak napĺňa podmienku podriadenia skutku pod kvalifikovanú skutkovú podstatu žalovaného trestného činu. Nakoľko obžaloba posudzovala žalovaný skutok podľa prísnejšieho zákonného ustanovenia v zmysle § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., nemožno sa stotožniť s uloženým trestom, keďže trestná sadzba trestu odňatia slobody v prísnejšej skutkovej podstate označeného zločinu je 7 rokov až 15 rokov. Konanie obžalovaného nepochybne naplnilo prísnejšiu skutkovú podstatu označeného trestného činu, preto uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 roky nemožno označiť za súladný s ustanovením § 34 ods. 6 Tr. zák. Navrhla, aby odvolací súd z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol vo veci tak, že na podklade skutkového stavu uzná obžalovaného za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a uloží mu zákonný a spravodlivý trest na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Poškodená vo vyjadrení k odvolaniu prokurátorky prostredníctvom splnomocnenca uviedla, že s odvolaním prokurátorky sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súdna judikatúra už stabilne konštatuje, že konanie po dlhší čas pripadá do úvahy pri pokračovacích aj trvácich trestných činoch, t. j. vtedy, keď sa udržiava protiprávny čas po určitú dobu. Dĺžku časového úseku, ktorý je možné považovať za dlhšiu dobu je treba posudzovať predovšetkým na základe intenzity konania obžalovaného a závažnosti trestného činu. Ide o také konanie obžalovaného, ktoré zasahuje do zvlášť významnej sféry poškodeného a je vyjadrené aj zákonom ustanovenou trestnou sadzbou, ktorá vlastne tak vyjadruje dôležitosť a mieru záujmu akú spoločnosť má na ich ochrane. V tomto konkrétnom prípade trestná sadzba v základnej skutkovej podstate trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby je v rozpätí 3 - 8 rokov a vyjadruje tak výrazný záujem spoločnosti na ochrane dotknutých osôb, v tomto prípade jej osoby v postavení manželky pred psychickým utrpením v podobe verbálnej a brachiálnej agresivity, ponižovaním, osočovaním, opakovanými hrozbami násillia, odňatia slobody,

vulgárnym nadávaním, izolovaním od najbližšej rodiny a inými protiprávnymi konaniami obžalovaného. Okresný súd ohraničil konanie obžalovaného len časom od konca roka 2014 až do 16.12.2015, kedy utiekla zo spoločnej domácnosti. V danom prípade sa teda aj na základe takto vymedzeného časového úseku jedná o obdobie minimálne jedného roka. Protiprávne konanie obžalovaného bolo ukončené až momentom, kedy mu bol súdom vydaný zákaz sa k nej priblížiť. Aj po jej odchode zo spoločnej domácnosti ju obžalovaný naďalej prenasledoval a ohrozoval, o čom svedčí ňou ako aj svedkami opísaný incident o agresívnej jazde obžalovaného pri kostole v Mojtiáne, kedy ju takmer zrazil. Taktiež jeho agresívne správanie, keď vstúpil do bytu jej rodičov a inzultoval jej matku, resp. všetkých vulgárne osočoval. Poukázala na skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/56/2016 zo dňa 19.12.2016 bol obžalovanému vydaný zákaz priblížiť sa k nej na vzdialenosť menšiu ako 5 m, zákaz akokoľvek ju kontaktovať a zákaz zdržiavať sa v jej obydli. Zdá sa minimálne ako nedostatočne odôvodnený záver súdu o tom, že protiprávne konanie obžalovaného voči nej ohraničil trvaním len do 16.12.2015. Trvanie konania obžalovaného v rozsahu 12 mesiacov je nutné posudzovať aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Tr. zák., pretože protiprávne konanie obžalovaného - podľa zistenia súdu - trvalo minimálne 12 mesiacov, čo je už bezpochyby treba považovať za konanie trvajúce dlhšiu dobu. Útek zo spoločnej domácnosti ju uchránil len pred fyzickými atakmi, ktoré sa diali bežne „za zatvorenými dverami,“ nie však pred psychickým nátlakom, prenasledovaním, ohrozovaním jej osoby a blízkych, ktorí jej v danej situácii pomáhali. Dĺžku časového úseku, ktorý je možné považovať za dlhšiu dobu v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák., je potom potrebné posudzovať predovšetkým na základe intenzity konania obžalovaného a závažnosti trestného činu. O vysokej miere závažnosti prejednávaneho trestného činu svedčí trestná sadzba v jeho základnej skutkovej podstate, ktorá je určená rozpätím tri až osem rokov a vyjadruje tak výrazný záujem spoločnosti na ochrane dotknutej osoby, v tomto prípade manželky pred bitím, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním a vyvolávaním strachu a stresu zo strany obžalovaného. Intenzitu konania obžalovaného je nutné posudzovať nielen z hľadiska „intenzity sily“ pri nedovolených fyzických prejavoch voči nej, ale najmä z hľadiska frekvencie nedovoleného a nezákonného konania obžalovaného, ktoré je vymedzené a špecifikované v § 208 Tr. zák.

Proti výrokom o vine, treste a tým výrokom, ktoré majú v konaní svoj základ i konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu. Podľa neho skutkové a právne závery uvedené v napadnutom rozsudku nie sú relevantným spôsobom zdôvodnené a zároveň súd prvého stupňa sa argumentačne nevysporiadal s podstatou jeho obrany uplatnenej v konaní pred súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa nijako neodôvodnil, prečo ho uznal za vinného. Samotný rozsudok je tým arbitrárny, teda svojvoľný a nepreskúmateľný. Konaní uvedených v napadnutom rozsudku sa vôbec nikdy nedopustil. Nedokáže pochopiť, ako súd mohol uveriť účelovým a pomstychtivým tvrdeniam poškodenej, ktoré nie sú a ani nemohli byť objektivizované žiadnymi zákonnými dôkazmi. Ani lekárske vyšetrenia nepotvrdili, a to ani v náznakoch, že by poškodená mala nejaké fyzické zranenia. Odborným znaleckým vyšetrením sa nepotvrdilo, že ak by sa aj pripustilo, že poškodená má nejaké psychické problémy, že by tieto boli následkom jeho údajných konaní. Zo znaleckého posudku č. 20/2021 okrem iného vyplýva, že na základe vykonaných zistení a analýzy pri jeho vyšetrení a dostupných údajov zo spisu, ktoré dopĺňajú obraz interakcie, zo psychologického hľadiska nejde o mechanizmus týrania, ale chronický matrimoniálny konflikt s prvkami násillia, iba príkorie (utrpenie) zažívajú obaja, teda rovnako on ako aj poškodená. Súd prvého stupňa na žiadnom mieste odôvodňujúcej časti napadnutého rozsudku k jeho výpovedi nezaujal žiadny konkrétny a preskúmateľný postoj (nechal ju bez povšimnutia). Nijako nereagoval ani na jeho vyjadrenia k jednotlivým dôkazom, nijako transparentne sa nevysporiadal s jeho obranou uplatnenou v konaní pred súdom prvého stupňa a vyplývajúcou z jeho mnohopočetných vyjadrení, či už počas vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní alebo z vyjadrení uvedených v jeho záverečnej reči ako aj v záverečných rečiach jeho obhajcov. Vykonané dôkazy, ktoré síce súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku rekapituluje (avšak ich vôbec nehodnotí) nič nedokazujú. Výpoveď poškodenej a svedkov z „počutia“ sa nemôže považovať za dostatočne usvedčujúci dôkaz pre nepochybné konštatovanie jeho viny. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku ponechal bez povšimnutia, resp. vôbec nehodnotil závery znaleckého posudku vypracovaného znalcom RNDr. Mgr. B. D., PhD., pričom ide o dôkaz svedčiaci v jeho prospech. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nereflektoval ani na svedeckú výpoveď tohto znalca, ktorý okrem iného uviedol, že bolo nevyhnutné posúdenie interakcie - znalecké posúdenie aj jeho aj poškodenej, nepostačuje vyšetrenie iba jednej osoby, teda poškodenej. Znalkyňa v odbore psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých Mgr. P. I. nemohla objektivne podať znalecký posudok, keď vyšetrovala a posudzovala výlučne poškodenú.

Súd prvého stupňa nevykonan na hlavnom pojednávaní dôkazné prostriedky týkajúce sa výroku o treste a nie je potom zrejmé, ako pri určovaní druhu trestu a jeho výmery zohľadnil jeho osobu, jeho pomery a možnosti nápravy. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 199/08, sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. I. ÚS 241/07, sp. zn. II. ÚS 410/06, sp. zn. III. ÚS 426/2012 zo dňa 12.09.2012, rozhodnutia ESLP García Ruiz c. Španielsku z 21.01.1999, Higgins c. Francúzsko z 19.02.1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29.04.1983, Delcourt, séria A z roku 1970, Bendreskiy c. Ukrajine z 15.11.2007, Vetrenko c. Moldavsku z 18.05.2010, Velted-98 AD proti Bulharsku z 11.12.2008 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To 8/2016 zo dňa 31.05.2017. Aj keď sa žalovaného skutku nedopustil, so zreteľom na všetky zistené skutkové okolnosti a skôr uvedené skutočnosti namieta, že popri iných trestoch trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 (dvoch) rokov je v extrémnom rozpore so zásadami primeranosti trestu a jeho proporcionality. Je neprimerane prísny, so značnou prevahou represie. V predmetnej trestnej veci došlo k porušeniu jeho základných práv týkajúcich sa zákonnosti a spravodlivosti trestného konania v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na riadne dokazovanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru. Z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. navrhol, aby ho odvolací súd podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný.

V odôvodnení odvolania prostredníctvom skoršieho obhajcu (JUDr. B. D., ktorá krajskému súdu dňa 5.9.2022 oznámila, že od tohto dňa už nie je obhajkyňou obžalovaného) obžalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. zrušil a podľa § 285 písm. a) Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutku kladeného mu za vinu dopustil a to s poukazom na priebeh prípravného konania ako aj hlavného pojednávania. Je presvedčený, že sa súd prvého stupňa dostal do dôkaznej núdze v otázke jeho viny. Ním predložené dôkazy, ktoré boli v jeho prospech, preukazovali jeho nevinu a vyvracali, resp. spochybňovali dôkazy obžaloby, presvedčivo nezdôvodnil najmä prečo tieto nepoužil, dostatočne sa s argumentami obhajoby nevysporiadal a odsudzujúci rozsudok preto považuje za dostatočne neodôvodnený a trpiaci vadou nepreskúmateľnosti. Počas celého prípravného konania, aj na hlavnom pojednávaní popieral akúkoľvek trestnú činnosť páchanú na jeho manželke. Poukazoval na nepravdivé skutočnosti uvádzané poškodenou, napr. to, že v rýchlosti si zbalila veci, odišla bez finančných prostriedkov spoločne s dcérou. Bolo preukázané, že odniesla niekoľko desiatok vriec a tašiek a dokonca aj najmenej 122.302,78 eur, v tento deň - 16.12.2015 - si na svoj novo založený účet S XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX preúčtovala sumu 58.500 eur. Takto sa nespráva týraná žena, ktorá pociťuje manželovo konanie ako ťažké príkorie, žena, ktorá je psychicky na dne a potrebuje pomoc, ale žena, ktorá sa rozhodla vzťah ukončiť a vyťažiť z neho maximum. Až na hlavnom pojednávaní pri svojej výpovedi, keď bola konfrontovaná so spôsobom jej odchodu zo spoločnej domácnosti, uviedla, že uvedený postup jej odporúčili na linke pre týrané ženy (že na takúto linku volala nebolo preukázané), na ktorú sa obrátila. Uvedenú skutočnosť nespomínala pri podaní trestného oznámenia, ktoré podala po roku po jej odchode zo spoločnej domácnosti ani v celom prípravnom konaní, ale s uvedenou historkou „vyrukovala“ až po tom, čo boli jej tvrdenia spochybnené, najskôr v konaní 2T/128/2016 ako i v civilných konaniach prebiehajúcich na Okresnom súde Trenčín a v neposlednom rade v predmetnom konaní. Pokiaľ by bola pravda, že poškodenú fyzicky napádal, musela by si toto všimnúť jej kolegyňa v práci (svedkyňa P. K.), nakoľko by musela mať na tele dôkazy, prípadne by si tieto určite odfotovala, či navštívila lekára. Táto svedkyňa vypovedala, že koniec roka 2014 a 2015 bol v práci veľmi hektický z dôvodu, že jeho matka zomierala, najviac vyťažena je ich firma v zimných mesiacoch, samotná svedkyňa K. uvádzala, že z týchto skutočností bolo vo firme napätie, s jeho manželkou mala veľmi blízky vzťah, stretávali sa denne a v prípade, že by manželku škrtil, fyzicky napádal, nadával jej, izoloval ju a vyhrážal sa jej, by o tomto musela niečo vedieť, zvlášť, keď potvrdila, že veľmi často chodil na služobné cesty, ktoré trvali aj viac dní. Jeho manželka pri výsluchu nevedela preukázať a popísať konkrétne správanie, teda ako ju škrtil, ako ju fyzicky napádal. Výpovede matky, brata a sestry poškodenej boli len reprodukciou jej tvrdení, ani jeden z nich nič konkrétne nevidel (ani vidieť nemohol, lebo sa nič nestalo), k nim nechodili, on nechodil k nim na rozdiel od jeho manželky, napr. keď k rodičom išla na oslavu, nachystal jej auto, umyl ho, atď. Súd prvého stupňa sa žiadnym spôsobom nevenuje znaleckému posudku č. 12/2017 Mgr. K., ktorý je súčasťou trestného spisu, kde na strane 24 tohto posudku znalkyňa uvádza, že jeho manželka trpí syndrómom popáleného dieťaťa, ktorý sa spája s históriou nepriaznivých interpersonálnych vzťahov. Jeho manželka vykazovala známky týranej osoby ešte v detstve a žiaden zo znaleckých posudkov nepotvrdil, resp. nevyvrátil, či syndrómom týranej osoby trpí poškodená od konca roka 2014, alebo

týmto trpela dávno pred tým v dôsledku správania sa voči nej v detstve zo strany neznámej osoby. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé z akých dôvodov sa okresný súd týmto dôkazom nezaoberal, prečo tento nezohľadnil pri rozhodovaní o jeho vine a i v tejto časti trpí rozsudok vadou nepreskúmateľnosti. Súd prvého stupňa poukázal na výpoveď PhDr. X., ktorú namietal v plnom rozsahu, u tejto znalkyne nikdy v živote nebol. Pokiaľ sa týka znalkyne Mgr. P. I., táto pred súdom vypovedala, že vychádzala len zo zápisnice a vyluchu zo dňa 02.12.2015, nepoprela, že pokiaľ by mala k dispozícii dôkazy, na ktoré poukazovali, mohol by byť záver jej posudku iný. Na pojednávaní bol vypočutý znalec RNDr. Mgr. D., PhD., ktorý vypracoval aj samotný znalecký posudok, na záveroch ktorého posudku zotrval, vychádzal zo zápisníc z pojednávania, z CD nahrávok z hlavných pojednávanií i z listinných dôkazov a vyjadril sa, že v danom prípade vzhľadom na jeho zistenia, i vzhľadom na niekoľkoročnú prax, spochybnil objektívnosť posudku Mgr. I., ktorá skúmala len poškodenú a neskúmala jeho ako obvineného a z jeho zistení poškodená bola pri odpovediach nepresvedčivá a správanie ich oboch v manželstve nie je typické pre mechanizmus týrania z psychologického hľadiska, obaja vypäté situácie zrejme riešili neadekvátne, čoho vyvrcholením malo byť ich rozvodové konanie, ktoré prebieha už 6 rokov a doposiaľ nie sú rozvedení, pre obštrukcie jeho manželky. V celom trestnom konaní neexistuje jediný dôkaz preukazujúci fyzické napádanie poškodenej, jediná relevantná lekárska správa, fotografia či svedecká výpoveď. Toto tvrdí jedine poškodená avšak i v jej výpovedi sú podstatné rozpory, jednak označila svedka, ktorý mal fyzické napadnutie vidieť a ten toto vo svojej výpovedi poprel a jednak s fyzickým násilím začala poškodená argumentovať až na hlavnom pojednávaní, pričom v prípravnom konaní toto neuvádzala. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 60/04, sp. zn. IV. ÚS 296/09, sp. zn. III. ÚS 30/07 a rozhodnutia ESLP Georgiadis v. Grécko, Ruiz Torija v. Španielsko, Van de Hurk v. Holandsko, Kraska v. Švajčiarsko.

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu prokurátorky prostredníctvom obhajcu uviedol, že je rozhodujúci názor súdu na právnu kvalifikáciu po vykonaní hlavného pojednávania a nie to, ako bol skutok kvalifikovaný obžalobou alebo pri vznesení obvinenia v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania. Všeobecný súd nie je viazaný právnym posúdením skutku podľa obžaloby a musí rozhodnúť o vine, čo predstavuje uznanie (označenie) skutku ako určitého trestného činu, rovnako musí skutok podriaďiť pod príslušné ustanovenie Tr. zák. Zo strany súdu neboli vo vzťahu k navrhovanej zmene právnej kvalifikácie vykonané žiadne dôkazy a také nevyplývajú ani z dôkazov produkovaných na hlavnom pojednávaní. Práve naopak, produkované dôkazy vo svojej vzájomnej súvislosti významnou mierou spochybňujú aj súdom prvého stupňa ustálený skutkový stav.

Poškodená sa prostredníctvom splnomocnenca vyjadrila aj k odvolaniu obžalovaného. Podľa jej názoru súd prvého stupňa pochybil, keď posúdil a vyhodnotil konanie obžalovaného voči jej osobe „len“ ako konanie zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a nie tiež podľa § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. Odvolanie obžalovaného vrátane dôvodov uvedených v jednotlivých doplneniach považuje za nedôvodné. Konajúci súd sa v napadnutom rozsudku presvedčivo a podrobne zaoberal rozborom skutkových okolností, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia a svoje tvrdenia opiera o konkrétne dôkazy, pričom súčasne uvádza právne úvahy, ktorého k vydaniu napadnutého rozhodnutia viedli. Stotožnila sa s odvolaním prokurátora a namietala nesprávne posúdenie dĺžky času páchania trestnej činnosti okresným súdom, po ktorý malo dôjsť k páchaniu trestnej činnosti zo strany obžalovaného, keďže konajúci súd vymedzené časové obdobie neposúdil z hľadiska ustanovenia § 138 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák., ako konanie „po dlhší čas.“ Páchanie trestnej činnosti obžalovaným bolo preukázané nielen jej samotnou výpoveďou, ale aj výpoveďami početných svedkov, listinnými dôkazmi ako aj znaleckým posudkom Mgr. P. I., pričom podrobné dôvody rozhodnutia ako aj úvahy súdu sú dostatočne uvedené na str. 3 až 7 napadnutého rozsudku. Nie je úlohou a ani povinnosťou konajúceho, a ani žiadneho súdu reagovať na všetky pripomienky, resp. argumenty strán a stranám ani takýto nárok voči súdu zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04), pričom ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolania obžalovaného obsahujú len všeobecné konštatovania, a neuvádzajú sa v nich žiadne konkrétne skutočnosti, ktorými by obhajoba „vytýkané“ vady zvýraznila či inak podporila. Pokiaľ obžalovaný namietal, že sa súd nevysporiadal, resp. v rozhodnutí nezohľadnil závery znaleckého posudku znalca RnDr. Mgr. B. D., uvedené tvrdenie sa nezakladá na pravde, nakoľko sa uvedeným dôkazom konajúci súd zaoberal na str. 4 a 5 napadnutého rozsudku. To, že ho nevyhodnotil

podľa predstáv obhajoby, neznamená, že súd konal nezákonne alebo že by napadnuté rozhodnutie bolo arbitrárne. Poškodená má za to, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dlhodobo dopúšťal voči jej osobe páchania závažnej trestnej činnosti, pričom k ukončeniu jeho konania a faktického páchania trestnej činnosti došlo až po zásahu súdnej moci, a to vyššie uvedeným vydaním zákazu priblíženia obžalovaného k nej. Navrhla preto, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa ako nedôvodné zamietol.

Obžalovaný sa v písomnom podaní zo dňa 21.09.2021 (osobne podanom súdu prvého stupňa dňa 28.09.2021) v plnom rozsahu stotožnil s odôvodneniami odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré súdu predložili jeho obhajcovia. Odôvodnenie rozsudku považuje za nedostatočné. Nie je zrejmé, akým spôsobom súd hodnotil dôkazy a ako sa vysporiadal s dôkaznou situáciou, ktorá bola preukázaná na hlavnom pojednávaní. Súd sa zameril najmä na výsluch jeho manželky (poškodenej A. Z.), ktorého pravdivosť nebola ničím potvrdená, naopak, bolo preukázané, že poškodená orgánom činným v trestnom konaní a súdu opakovane klamala, na čo súd absolútne nereflektoval. Žiadne fyzické násilie nebolo a nie je pravda, že by svoju manželku psychicky týral tým, že by jej nadával, vyhrážal sa jej a podobne. V súvislosti s týraním jeho manželky osobitne poukázal na znalecké dokazovanie, ktoré bolo v priebehu hlavného pojednávania vykonané. Znalec Mgr. RNDr. B. D., PhD., ktorý je renomovaným znalcom s dlhoročnou praxou (Mgr. I. bola v čase podania znaleckého posudku krátky čas po zápise do zoznamu znalcov a posudok, ktorý vypracovala, mal poradové číslo 3/2016), opakovane uviedol, že v tomto prípade sa nemohlo jednáť o týranie. Súd nereflektoval na znalecký posudok Mgr. I., že jeho manželka má nezrelú osobnosť, je afektívna, ťažšie reaguje na stres, je emočne nestabilná, dezorganizovaná, dokonca má v povahe prvky narcizmu. Súd prvého stupňa hodnotil dôkazy izolovane, jednostranne a výlučne v jeho neprospech. Celé toto trestné konanie je motivované finančnými nárokmi jeho manželky, ktorá má vysokú spotrebu peňazí, za 5 a pol roka minula viac ako 80 tisíc eur, čo je spotreba solventne zarábajúcej osoby. Popri tom je jej cieľom úplne ho izolovať od ich spoločnej dcéry, aby táto nezistila ako fungovalo ich manželstvo, rodina, nadobudnutie spoločného majetku a podiel jeho manželky na celej tejto situácii. Manželka sa ho snažila kriminalizovať od prvého dňa jej odchodu, systematicky a dlhodobo klame. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a oslobodil ho spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, prokurátor krajskej prokuratúry poukázal na predsedom senátu doslovne prečítané odôvodnenie odvolania prokurátorky okresnej prokuratúry z č.l. 607-608, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil a navrhol rozhodnúť spôsobom uvedeným v odvolaní prokurátorky na č.l. 608 s tým doplnením, že napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť aj podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. Pokiaľ sa týka odvolania obžalovaného, toto navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu v konečnom návrhu poukázal na predsedom senátu doslovne prečítané písomne odôvodnené odvolacie námietky napísané jeho osobou z č.l. 614 a nasl., bývalou obhajkyňou obžalovaného JUDr. D. z č.l. 629 a nasl. i samotným obžalovaným z č.l. 648 a nasl. a dodal, že doterajší priebeh konania je nielen dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku, ale alternatívne aj na dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Ani samotné vznesenie obvinenia jeho klientovi nespĺňalo vzhľadom k jeho neúplnosti, nekonkrétnosti ani obligatórne znaky pre postup podľa § 206 ods. 3 Tr. por. V rozsudku nie je ani len spomenutá objektívna stránka trestného činu, rovnako ani subjektívna stránka, teda zavinenie, keďže obžalovaný mal konať vo forme priameho úmyslu vo vzťahu k čomu sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nič neuvádza. V celej veci existujú závažné prietahy predmetného konania už len vo vzťahu k tomu, že dva roky nebolo rozhodnuté súdom prvého stupňa od podania obžaloby, počas čoho vyplývajú veľmi negatívne dôsledky pre jeho klienta, ktorý pritom prietahy nezavinil. Za absurdné považuje odvolacie námietky prokurátora, ktorý žiada posúdiť konanie obžalovaného podľa prísnejšieho ustanovenia § 208 Tr. zák., konkrétne podľa odseku 3 tohto ustanovenia z dôvodu, že konanie obžalovaného malo trvať po dlhší čas napriek tomu, že táto okolnosť nevyplýva ani zo skutkovej (inak nesprávnej) vety napadnutého rozsudku. Navrhol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby a odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný v konečnom návrhu poukázal na to, že je nevinný, sedem rokov trvá nezmyselné a vymyslené konanie proti jeho osobe, pričom už šesť rokov nevidel svoju maloletú dcéru. Domáha sa zrušenia napadnutého rozsudku a oslobodenia spod obžaloby a odvolanie prokurátora navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí vykonanom 11. októbra 2022 preskúmal z podnetu podaného odvolania napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr. por., pričom zistil, že odvolania obžalovaného a prokurátorky nie sú dôvodné. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Tr. por. a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Skutočnosť, že sa obžalovaný (žiada oslobodiť spod obžaloby) a prokurátorka (navrhuje prísnejšie posudzovanie skutku v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu) nestotožňujú so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, správne vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Odvolací súd nevzhladol pochybenie pri právnej kvalifikácii skutku súdom prvého stupňa, kedy prokurátorka nielen pri podaní obžaloby, ale aj v rámci odvolania žiadala konanie obžalovaného subsumovať (podriaďiť) pod kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby (§ 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.).

Páchanie trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas) nemožno samo osebe použiť na všetky skutkové situácie, kedy páchatel preukázateľne protizákonne konal určitý čas. Je preto nevyhnutné pri každej preskúmvanej veci zohľadniť rozhodné skutočnosti, ktorými sú preukázateľná dĺžka trestnoprávne relevantného konania obžalovaného premietnutá do skutkovej vety výroku o vine v spojení s dôsledným zistením, akého konkrétneho konania (fyzického, psychického, prípadne oboch súčasne) sa obžalovaný voči poškodenej v zistenom časovom období skutočne dopustil. Pri dokazovaní týchto skutočností bude dôvodné a zákonné použitie prísnejšieho ustanovenia zákona (§ 208 ods. 3 Tr. zák.) prichádzať do úvahy len vtedy, keď by na posúdenie závažnosti konania obžalovaného nepostačovalo použitie základnej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (§ 208 ods. 1 Tr. zák.).

Trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby je už v jeho základnej skutkovej podstate (§ 208 ods. 1 Tr. zák.) zločinom so sadzbou trestu odňatia slobody v rozpätí tri roky až osem rokov, pričom kvalifikovaná skutková podstata tohto trestného činu (§ 208 ods. 3 Tr. zák.) je tiež zločinom (rozpätie sadzby trestu odňatia slobody sedem rokov až pätnásť rokov).

Odvolací súd následne v zhode so skutkovým a právnym názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že konanie obžalovaného vykazuje znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Je to odôvodnené jednak tým, že obžalovaný fyzicky a psychicky týral poškodenú A. Z. (svoju vtedajšiu manželku) približne jeden rok (od konca roku 2014 do dňa 16.12.2015), pričom po tomto dátume poškodená opustila ich spoločnú domácnosť. Odchodom poškodenej zo spoločnej domácnosti podľa názoru odvolacieho súdu už konanie obžalovaného nedosahovalo takej intenzity (pre neprítomnosť fyzického týrania a zníženú možnosť psychického týrania obžalovaným), že by ho bolo možné posudzovať ako trestný čin. Preukázateľná dĺžka konania obžalovaného s prihliadnutím na jeho závažnosť (jednotlivé formy uvedené v skutkovej vete výroku o vine) neodôvodňuje

právnú kvalifikáciu skutku i podľa prísnejšieho ustanovenia zákona (§ 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.). Časové obdobie vymedzené súdom prvého stupňa, v priebehu ktorého sa obžalovaný voči poškodenej dopúšťal konania v rozpore so zákonom (trestným právom), i keď to na poškodenú malo a aj v budúcnosti ešte s veľkou pravdepodobnosťou bude mať nepriaznivý vplyv aj na jej psychickú stránku, nemožno považovať za tak dlhé, ktoré by vo vzťahu k ustanoveniu § 208 ods. 1 Tr. zák. nebolo možné považovať za priemerné (obvyklé) a ktoré by zároveň odôvodňovalo naplnenie kvalifikačného znaku po dlhší čas (§ 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) v nadväznosti na § 138 písm. b) Tr. zák.).

Súd prvého stupňa postupoval procesne správne a preto vzhľadom na ním vykonané dôkazy, najmä výpoveď poškodenej A. Z., svedkov A. I. (brata poškodenej), C. I. (matky poškodenej), C. I. (sestry poškodenej) v kontexte so svedeckými výpoveďami A. C. M. (detskej lekárky dcéry poškodenej W. Z.), znalkyne A. P. I., ktorá vypracovala znalecký posudok č. 4/2016 zo dňa 14.12.2016 (v ktorom tiež konštatovala psychické utrpenie poškodenej v zmysle týrania), PhDr. I. X. (klinického psychológa a psychoterapeuta poškodenej), znalca PhDr. W. I. (vypracoval znalecký posudok č. 21/2017 zo dňa 25.05.2017), znalca RNDr. Mgr. B. D., PhD. (vypracoval znalecký posudok č. 20/2021 zo dňa 22.03.2021), oboznámeným znaleckým posudkom č. 49/2017 zo dňa 24.02.2017 znaleckej organizácie Centrum duševného zdravia, s.r.o. (vo vzťahu k obžalovanému nevyklúčila možný explozívny akcent jeho osobnosti a katatymne - skreslené hodnotenie situácie), záznamom z psychologickej intervencie zo dňa 01.12.2016, správou z psychoterapeutického procesu zo dňa 29.01.2019, odvolací súd považuje obranu obžalovaného a jeho tvrdenia uvádzané v odvolaní, pokiaľ ide o jeho vinu vo vzťahu k žalovanému skutku, za vyvrátené.

Následne odvolací súd, keď nezistil dôvod na zrušenie výroku o vine ďalej preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad (§ 317 ods. 2 Tr. por.). Zistil, že pri ukladaní trestu odňatia slobody súd prvého stupňa dôsledne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, pričom správne obžalovanému priznal existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život) pri absencii (nepriítomnosti) akejkoľvek príťažujúcej okolnosti. Pre pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností (1:0) bolo nevyhnutné pri ukladaní trestu odňatia slobody vychádzať z upraveného rozpätia trestnej sadzby (3 roky až 6 rokov a 4 mesiace), nakoľko bolo potrebné znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (§ 38 ods. 3 Tr. zák. vo vzťahu k ustanoveniu § 208 ods. 1 Tr. zák.).

Po ustálení skutkového a právneho stavu preskúmvanej trestnej veci odvolací súd dospel k záveru, že súdom prvého stupňa obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon mu podmienene odložil na skúšobnú dobu 2 (dva) roky za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v určenej skúšobnej dobe a uloženia mu povinnosti spočívajúcej v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiať sa v blízkosti jej obydľia mimo priblíženia sa v súvislosti s realizáciou rozhodnutia príslušných štátnych orgánov o styku obžalovaného s maloletým dieťaťom W. Z., nar. XX.XX.XXXX, zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistenú poľahčujúcu okolnosť a nezistenú príťažujúcu okolnosť, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Uložený trest bude vplývať na obžalovaného, aby počas plynutia skúšobnej doby viedol riadny život (predovšetkým nedopúšťal sa akýchkoľvek úmyselných trestných činov a priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu hlavne voči poškodenej) s tým, že súčasne bude dôsledne dodržiavať súdom prvého stupňa uloženú povinnosť. Negatívne konštatovanie tejto skutočnosti (neosvedčenie sa v skúšobnej dobe) zo strany súdu by potom následne znamenalo, že obžalovaný by si trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom, skutočne vykonal.

Z týchto dôvodov odvolania obžalovaného a prokurátorky krajský súd nepovažoval za dôvodné a preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.